

El Congost

Redacció i Administració
Passeig Oliveres, núm. 2

PUBLICACIÓ BI-MENSUAL
ANY 3 — La Garriga, 2 febrer de 1935 — NÚM. 50

Subscripció: Un any, 6 ptes.
Número solt, 20 CENTIMS

La societat descentrada

La societat dels nostres temps viu inquieta i sobresaltada; es mou d'ací i d'allà, amb una agitació febril que no la deixa reposar en lloc. La generació actual es troba despullada de la pau encisadora que és el gèrmèn del benestar i de tota mena de prosperitats i caudal abundantíssim de riquesa i benaurança.

Per les venes de la societat circula una saba en estat de putrefacció, que més aviat dóna la mort que la vida. L'arbre arrencat del seu lloc i posat en un medi ambient que no li és propi, aviat es secarà i en lloc de donar fruits d'aromàtica olor i gust delitós, tant sols serà bo per a fer llenya que el foc convertirà prompte en cendra i pols.

El món en mig del qual nosaltres ens trobem, és com un arbre desplaçat al qui li manquen les arrels, i pel sí del qual no puja ni baixa la saba vivificadora, sinó la saba corrompuda que li ve de la terra materialista i l'ofega sens deixar-li respirar els aires purs i renovelladors de la vida i de la fecunditat, mare dels bons fruits de les virtuts religioses i socials.

La humanitat està deshumanitzada; s'ha apartat del seu centre que és Déu. S'estima més mirar a la terra, que enlairar la seva vista per les altes regions de l'esperit. No vol saber res de Déu, vol declarar-se independent de l'ésser Suprem. Una ona intensa s'ha desbocat per la terra, i per tot, sols es respira un aire emmetzinat pel materialisme groller i anarquitzant, escupit amb fúria per la serp de cap aixafat i triangular, sortida de les lògies maçòniques plenes de ràbia contra Déu.

Aquesta pobre humanitat d'ara, s'ha tornat folla buscant la felicitat, no trobada, però, perquè no és allà on la cerca.

Les riqueses no l'han satisfeta, els plaers no l'aconsolen, ans bé la tornen més folla i cada cop l'allunyen més i més de Déu, que es la veritable felicitat.

Diu Sant Agustí que les coses estan en repòs quan es troben en el seu lloc; i el lloc del cor de l'home és el cor de Déu. Mentre la societat no retorni a Déu, no tindrà mai apaivagada la set ardent de benestar, que tant i tant l'atormenta en l'actualitat. Déu és el centre de la societat, com el cor ho és de l'home. Sense cor l'home no pot viure, com sense Déu tampoc viurà la societat.

L'únic camí dret i segur que la societat ha de seguir, per a retornar a Déu, és el camí de la Religió. Aquell gran home que va ésser un gran vident i coneixedor de la societat, Donoso Cortés, deia: «La societat es mor perquè els homes l'han emmetzinada amb les teories racionalistes. No hi ha salvació per a la societat, perquè no volem fer cristians als nostres fills, perquè la vida de l'esperit no la vivifica. Solament un miracle la salvarà. Quin miracle serà? El retorn de la societat a la Religió catòlica.»

Aquell savi de la Grècia que es deia Plató, ens va deixar escrit que «aquell que destrueix la religió, destrueix els fonaments de tota humana societat, perquè sense religió no hi ha societat possible». Sense religió manca la primera norma de moralitat, i per tant, no hi haurà justícia, ni obediència digna, ni virtuts socials que facin possible la convivència social. El mateix Montesquieu ens diu que la Religió no solament ens procura la felicitat de l'altre món, sinó també la d'aquest.

Ja no trobo res d'extrany que una societat sense religió tingui fam de riqueses i cerqui sempre el plaer i cremi encens en l'altar impúdic de la deesa venèrea, de la Venus sensual i pagana, en lloc de fer pujar cap el Cel l'encens de la pregària que brolla del fons del cor. Sense Déu tots els crims tenen lloc. Per evitar això a la societat del seu temps, deia Víctor Hugo que l'ensenyament de la Religió era més ne-

cessari que mai, i desitjava ardentment l'ensenyança del Catecisme i que els homes tinguessin per únic fi a Déu i no a la matèria.»

Els homes d'ara no ho volen comprendre això que acabo de citar, deuen tenir la vista de l'enteniment completament cega, o el cor més dur que una roca, o potser tot alhora.

Tornem a la societat el fre de la Religió; no permetem que camini desbocada cap al precipici. La fe, la caritat, el Catecisme i la Religió, la dominaran i la tornaran, altra vegada a Déu, que és el seu centre immovible i etern.

A baix el materialisme i amunt els cors. I acabo recordant una estrofa d'en Casas i Amigó:

Com el xiprer que s'adreça
per la boira abrigallat,
al Cel aixequem la vista,
al Cel aixequem les mans.

GERONI TRESSERRAS

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

La flor del febrer

Verge Candelera,
jorn ben rialler,
sou la rosa vera,
la flor del febrer.

Jornada galan?
que ompli el cor d'afany,
festa mariana
primera de l'any.

Per ço tes candeles
tot l'any fan claror
i l'esperit encelles
en somnis d'amor.

Gentil rosa vera
de místic perfum,
al cor que l'espera
doneu vostra llum.

† M.ª TERESA DE VILARRUBIA

Balneari Blancafort

La Garriga

Aigües termals radiatives - Reuma - Artritis - Hipertensió arterial
Enfermetats de la pell - Esgotats del sistema nerviós per «surmenage»
Padiça intel·lectual - Convalescències - Post-operacions - etc. etc.

Especialitat en la taula de règim, en la qual es
segueix amb tota cura les prescripcions facultatives

Confort modern **Cuina excel·lent**
Cura de repòs - Aire sec - Clima ideal

PLANXES ACANALADES / DIPOSITS / TUBERIES / CANALS
CUBELLS / PLANXES LLISES / XEMENEIES / SAFAREIGS

REPRESENTACIO i DIPOSIT PER A LA VENDA :

JOSEP RUAIX

Carrer Banys, núm. 73 — LA GARRIGA

Xampany
Castellblanch

Diploma d'honor en l'Exposició
Internacional de Barcelona 1929

CAVES A SANT SADURNÍ D'ANOIA

REPRESENTANT

Frederic Callís

Agent de Comerç col·legiat

C. Girona, 26 - 1.er 1.ª — — Barcelona

FÀBRICA DE GASOSOS I SIFONS

EDUARD PUJOL

LA GARRIGA

Joaquim Faura

Pintor
Decorador

Per encàrrecs:

Vinyals, 16 - Telèfon, 99 — Calabria, 18

LA GARRIGA

FETS i COMENTARIS

Accident.— A Pere Leon, mentre conduïa el carro pel carrer dels Banys se li esverà el cavall, que seguí dif carrer avall, essent inútils els esforços que feia per aturar-lo; topant finalment davant el Forn de Sant Roc amb l'auto de repartir pa, que estava parat a la porta. El carro bolcà, resultant sortosament illès el qui el portava. L'auto té desperfectes d'alguna consideració.

Una festa que es perd... és la de Sant Antoni Abad. Si no fos per l'ofici cantat que cada any fan celebrar els devots del Sant, passaria desapercebuda, doncs ja s'han acabat aquells tres tombs i la corrua de cavalls guarnits visosament que passaven pel carrer portats orgullosament per genets endiumenjats, i que eren l'espant de més d'una persona poruga; enguany sols n'hi contàrem quatre a la benedicció.

El ball del vespre en aquestes festes és l'única cosa que no es perd.

Arribada.—Dies enrera arribà de Madrid on complia el servei militar, el nostre bon amic i fejecista Josep Castells.

Quin fred que fa!—Aquesta és l'exclamació que surt de totes les boques, mentre passen afuats els vianants pel carrer tapats fins a les orelles. I no s'equivoquen, els termòmetres han registrat els 3 graus sota zero. Dimecres passat a la tarda caigué una lleugera nevada, que es fonia en arribar a terra.

Corren mals aires...—Diverses persones han parat esment en el crescut nombre de morts que s'han registrat aquests últims dies. No voldríem veure repetida enguany l'estadística de l'any passat.

Teatral.— Per avui, diada de la Candelera, estant anunciades representacions de diverses obres teatrals, al teatre La Alhambra i al Patronat Parroquial.

Preparació per la 1.ª Comunió.— Vénen preparant-se diàriament, un estol d'infants, per a fer la seva primera comunió, durant la quaresma propera.

Les caramelles.— Malgrat ésser encara en mes de gener, algun dels chors que surten cada any per Pasqua a cantar les caramelles, han començat ja l'assaig dels cants.

Activitats de la F. J. C.

Reunió general.— Diumenge, dia 20, es celebrà la reunió mensual i commemoració del 3.er Aniversari de la constitució del Grup.

Reunió del Consell Diocesà.— Tingué lloc diumenge passat a Barcelona; a ella hi assistí un representant del Grup local, en representació de la comarca.

Reunió Comarcal.— El passat dia 20 es celebrà a Granollers la reunió del Consell Comarcal. En ella es donaren d'alta en aquesta comarca els Grups de La Roca i Parets; amb ells el nombre de Grups del Vallès Oriental ha pujat fins a 16.

Revisió trimestral.— El proper diumenge, dia 17 de febrer, es celebrarà a Granollers la IV Revisió trimestral del Vallès Oriental.

Esports.— Continua el campionat comarcal de basquetbol i el local de ping-pong.

Les Conferències del P. Puigdessens

Tal com estava anunciat el Rnt. P. Puigdessens ve donant una sèrie de conferències apologetiques al local de la Biblioteca Parroquial.

En la primera d'elles parlà de la *possibilitat del miracle*. Demostrà que efectivament el miracle va en contra de les lleis de la naturalesa que són immutables, per sí mateixes i per voluntat dels homes, però que no ho són a voluntat de Déu.

En la segona provà la *realitat del miracle* a Lourdes on es verifiquen: 1.er, sens agent terapèutic, 2.on, instantàniament i sense convalescència, 3.er, restaurant i produïnt teixits, i 4.art, donant-se el cas de funcions orgàniques sense òrgan que funcioni.

En la tercera conferència refutà les *explicacions del miracle* que es solen donar, demostrant que els miracles de Lourdes no poden ésser produïts: 1.er, ni per causes físiques, (l'aigna, l'ambient), 2.on, que ho són per causes psíquiques (la suggestió, «la foi qui gérît») ni tampoc, 3.er, per les anomenades causes desconegudes. La veritable «causa desconeguda» (Déu), es lliga a Lourdes amb els dogmes catòlics, rubricant-los amb segell diví.

En la quarta conferència plantejà el conegut dilema de Tertulià, defensant el conferenciant la veritat dels dos extrems o sia: 1.er, en l'Església Catòlica es produeixen miracles i per tant és divina i 2.on, si no se'n produïssin n'hi hauria prou amb el miracle de què la majoria del món civilitzat adorés a un menyspreable Jueu crucificat; que ho és Déu, o bé bona part de la humanitat ha caigut en l'error col·lectiu de creure divina la seva obra, i aquest error no és factible car: 1.er, els sentits no s'hi poden enganyar (els dogmes són espirituals); 2.on, ni afavoreix els instins i interessos dels homes (mana la humilitat, la castedat....); 3.er, ni tampoc ha estat imposat per l'autoritat (persecucions), Llavors Jesús és Déu i l'Església divina.

No cal dir que la paraula clara i el contingut científic i filosòfic de les conferències del P. Puigdessens, foren avidament recollides pel nombrós estol d'homes i joves que diàriament es reuneixen a la Biblioteca Parroquial.

Productes de Bellesa i Tocador
de les millors marques
nacionals i estrangeres

Perfumeria Fémina

SECCIO DE
PERFUMERIA A RAIG

Antoni Llanas

Passeig de Gràcia, 47 - (Xamflà Aragó)
Telèfon, 77 103
BARCELONA

Ll. Fortuny Fauria

Sastre

Trajos estan extra a mida
120 ptes.

Bany, núm. 7 — Telèfon, 9
LA GARRIGA

ADOBS DE
BARRAU Y C.^{ia}

REPRESENTANT

X. Albó i Molins

PATATES - CEREALS - DESPULLES

BARCELONA: Via Laietana, 48 - 5^{nt} 2.^a
Llotja: Taula núm. 83 - Telèfon 21566

VIC: Telèfon 56

Banca Arnús

Successora d'Evarist Arnús

Realitza tota classe d'operacions
de Banca i Borsa

Sucursal de Granollers:

Plaça Perpiñá, 18 i 19

LA NOSTRA

FULL FEMENI

Desigs

El metge li digué que era necessari passar una bona temporada a fora. La ciutat, que podia oferir-li abundantament tantes de coses, no tenia les alenades pures i sanitoses que exigia la seva naturalesa, afeixugada per la malaltia, i calia anar-les a cercar allà on s'entortolliguen amb els perfums de resina, de romanins i de farigoles. Això li causava una gran pena a l'Eulàlia. Deixar la ciutat!... Era com dir deixar les il·lusions i les joies més estimades. Però, no era per sempre, i la seva tristesa venia a ésser una exageració.

El metge ja ho havia dit que, després d'una bona temporadeta i amb l'ajuda de Déu, podria retornar a la vida normal.

En passar pels carrers remorosos, camí de l'estació, una gran melangia l'aclaparava, a l'Eulàlia. Quina sort, aquelles noies que trobava, sanes i fortes, que podien fruit d'una vida nimbada de comoditats, de luxe, de plaers, ben acompanyades de joves elegants i atents, que les feien objecte de llurs obsequis més delicats!

—Qui pogués ésser una d'aquestes noies! — sospirava l'Eulàlia.

Arribà al poble i del poble a la masia que havia d'acollir-la. Hi trobà una bona gent, senzilla i afanyosa de fer-li ben grat el sojorn a la muntanya.

De moment, li semblaren poc escaients, vestits amb mal gust, un xic aspres en les maneres

i en el parlar, però els dies passaren i la franquesa i bon cor d'aquella gent anaren guanyant-se la voluntat de la noia ciutadana, que ben aviat se'n sentí encisada.

Un dia, mentre es sadollava dels aires del bosc en un recés ple de sol, pensava en la ciutat, sense enyorar-la gaire, però. D'un troç lluny, des de la serenor i la calma de la muntanya, veia les coses menys enlluernadores, menys atractives, més enganyadores i buides.

I s'escaigué que, al bo de les seves meditacions, albirà per allà prop una noia. Als ulls li brillava la felicitat, i a la mà hi portava un pom de romaní, tot blau de la florida. Li havia collit un xicot ben plantat i valent, que bo i oferint-li, tremolava, i ella n'estava tan contenta i agraïda, com una damisel·la de ciutat n'hauria estat d'un delicat ram de camèlies o de muguets.

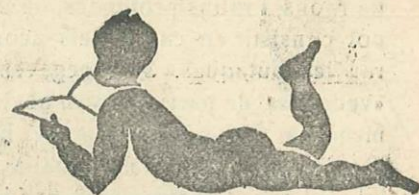
En veure-la enrojolada, somrient, torbada de la manyagueria de son idil·li naixent, benaurada amb menys paraules i menys atencions que una noia de ciutat, l'Eulàlia repetia amb un desig més fervent que suara:

—Qui pogués ésser una d'aquestes noies!...

I quan, amb l'aquiescència del metge, pogué retornar a la seva vida ordinària, li causà un gran sacrifici deixar la muntanya amiga i les bones gents que hi tenia per companyia. Li semblà que deixava les seves millors il·lusions i les joies més dolçament sentides.

Perquè l'esplendor i la comoditat prou s'enduen els sentits, però el bon cor i la franca amistat — encara que de vegades sia un xic rústega — s'enduen l'ànima de bo de bo.

A.

Lletra oberta al Dimoni d'ELS PASTORETS

Per a què la llegeixi Angel Ribas

Respectable Dimoni: Que consti, per començar, que considero tan normal escriure-us a vós, com tirar la carta als Reis de l'Orient. Es del domini públic que sou un diable bona persona i encara més, un element reglamentari del Nadal cristià. Això, i només això, pot explicar el cas, a primera vista estrafalari, d'un catòlic pràctic que enyora el diable durant les festes de Nadal.

Perdó, no voldria emocionar-vos abans d'hora. Reconeix que en un dimoni com cal, per més casolà que sigui, més aviat fa certa angúnia. El públic d'*Els Pastorets*, que és primari i sensible, no s'enten de raons i vol un dimoni de luxe, amb contorsions espectaculars i una veu gruixuda per mastegar paraules recargolades. Però recordeu que ja hem passat els Reis. A hores d'ara ja s'ha fet la consumació respectiva de cacauets i les vostres banyes, empaquetades amb el vestit de Sant Miquel i dels pastors, marxen en una caixa que diu *fràgil*, camí de Barcelona. Es l'hora del repòs i de la meditació.....

El moment oportú per declarar-me i consignar respectuosament el meu homenatge anònim. Considero inútil i postissa tota propaganda prèvia de la nostra amistat una—amistat vella i tendra com totes les amistats de prestigi. Els Nadals, sedimentats en la meua ànima, us hi han fet lloc i ara hi dormiu com una nina vella, protegit pels eucenalls rinxolats dels versos d'En Pitarra. Si feu un xic de memòria, estic segur que també us recordareu d'uns ulls extàtics—els meus—que és bellugaveu en una cara de bon minyó quan vós sortíeu a l'escena. Tot just havia arribat a l'edat de discreció i duia una gorra de mariner amb aquest rètol: *Isaac Peral*. Us confesso que la meua simpatia era per l'Angel, però tenia l'obscur pressentiment que els críts i les caigudes sorolloses i tota la vostra etiqueta infernal era — diríem — una manera personal de contribuir a la festa, és a dir, al triomf del Misteri, de les ales dels àngels i de la samarra ingènua dels pastors.

No acabo de posar en clar si us aplaudia amb gaire entusiasme o m'arraulia a les faldilles de la mare, però us garanteixo que no sentia l'apuntador, i els vostres entertolligaments als peus de Sant Miquel em deixaven materialment desarmat. Comprenia el fons seriós d'*Els Pastorets* i el dramatisme punyent de la vostra figura?

Perdoneu-me aquestes intimitats. Un es fa la il·lusió que a un diable com vós, que té el bon gust de sortir a *Els Pastorets*, tothom pot acudir-hi amb el cor a la mà. Per altra banda a vós poden servir-vos d'encoratjament en la vostra obra meritíssima. Convindreu que no hi ha dret que una *star* qualsevol de cinema, (*estrella* de nadals disoluts, anunciadora de Jesús: el món, la carn i el dimoni de debò) tingui un promig x de correspondència diària, i vós, *Llucifer d'Els Pastorets*, llum amable del nostre Nadal, tingueu d'amagar en la vostra gorra de paleta, o en la vostra bufanda d'escribent, un heretatge espiritual que va de Lope de Vega a Henri Glicon..... D'això, justament, volia parlar-vos.

En aquestes festes que he passat lluny de Catalunya, aproximades, gràcies a Déu, al Nadal de casa, us hi he trobat a faltar, a vós i als vostres companys de glòria i de fatigues. En el silenci, ajudat per la distància, he descobert la vostra silueta teatral i l'eixam de problemes i de solucions que desvetllen a base d'enroscament i de ripis brillants. Em ballava pel cap que calia fer quelcom—encara que fos una alegria en alexandrins—per restaurar les categories teatrals. Però si un meu cosí que estudia per dentista i s'ha empassat — pobret! — quasi tota l'*Escena Catalana*, no m'hagués enviat un retall de *La Vanguardia*, hauria quedat inèdita, pessigollejant en el sub-conscient, la meua protesta doblada d'afirmació. Ara no, cal escriure, encara que fos amb faltes d'ortografia un pàmflet, una cosa que faci impressió. Ho faré pel meu ús personal, i per vós que hi teniu entremig interessos escats i ja esteu fet a les emocions fortes.

Escolteu Sr. Dimoni: *La revolució consistirà en crear el instrumento*. La revolució és la que ha de salvar el teatre de la crisi, i l'instrument, és la tramoia, el local i la *toilette* de les actrius. El problema, doncs, seria quasibé un problema de confort i de presentació. Arrenqueu-vos les banyes, Sr. Diable, i assageu una protesta gutural. Això ho diu un crític, que és alhora comediògraf i pare espiritual de *Fanny*, una noia amb pardalets al cap, que va acabar malament..... Intolerable, no us sembla? Vós que heu intervingut, encara que fos amb una cua postissa, al xoc de la lluita veritable, i heu tret dels vostres versos una impressió d'absolut, teniu el dret perfecte de sentir-vos ofès. Hi

ha raons, i raons profundes, de la crisi. La solució no pot consistir en canviar els acomodadors o en reparar les butaques. Si engegàvem al teatre totes les «vedettes» de barri que van al cinema a aprendre's de memòria trajos i poses, potser hi guanyarien els empresaris, i els actors no la ballarien tan magre, però és obvi que el Teatre—amb majúscula—faria el darrer badall, anul·lat per la revista i les fires de mostres. El teatre i el cinema són dues menes d'art que es poden influir, però no poden substituir-se mútuament. I si ens diuen que el cinema és l'art de les noves generacions,—més plàstiques que literàries,—ens quedarem pensant en gran part del cinema d'avui i en la desgràcia d'aquestes noves generacions que tenen l'art que es mereixen... El cinema en sí, art nobilíssim, poesia de les imatges, ha vist la prostitució de l'art i la prostitució del públic com s'anaven completant. Si el cinema arrecona el teatre, deu ésser que els temes teatrals —clàssicament, autènticament teatrals— no estan a l'abast del públic d'avui ni dels autors corrents de teatre. Mentre aquest es limiti a regalar-nos per sis rals el mateix que el cinema, amb una tècnica deu vegades superior, ofereix per dos rals, el teatre seguirà essent un mal negoci. Què es desenganyi el senyor S.: encara que els actors posin la veu en remull i surtin amb la clenxa ben feta, mentre els dramaturgs no es decideixin a firmar un tractat de pau amb vós, dimoni sense feina, mussa rovellada i optimista del teatre transcendent, el públic de teatre cada dia anirà fent-se vell i les rates acabaran per menjar-se les decoracions... És a dir: la solució, per nosaltres, consisteix en crear temes, o millor, extreure'ls del moll de la vida—natural i sobrenatural.

Si ens diuen que el nostre temps no dona per a tant, vós i jo, diable, ho lamentarem amb tota la nostra ànima, i prendrem partit, en aquest cas, per unes mesures més radicals, que consistirien en capgirar el públic com un mijó i exigir li que faci un cor-esforç i es decideixi d'una vegada a no ésser tan superficial, ni tan inhumà, ni tan pocasolta. Com que això és cosa d'anys, per aquest camí quasibé arribaríem a la conclusió que l'únic remei viable és l'Acció Catòlica, que el Sr. S. es faci fejecista. Vós i jo, Dimoni, ho veiem molt fosc perquè tenim una punta de místics i ens prenem seriosament la vida. Però ja ens fem càrrec que a un escriptor distingit, que es dedica a la literatura perfumada i intrascendent, les nostres raons més aviat han de deixar-lo fred. Si no fos una audàcia excessiva per l'edat que tenim, ens atreviríem a retreure uns quants fets—només això—per si a algú li vagnés de meditar-hi: La simplicitat i el vèrtigen humà del teatre grec. L'èxit de Guimerà en el seu temps, en contrast amb els badalls i el bouhumor del teatre d'avui. El succés d'una obra com *El Divino Impaciente*. I sobretot, com un cas definitiu, el triomf d'*Els Pastorets* en els cartells de tota una època i la glòria del meu il·lustre destinatari, el Diable dels Pastorets, que ha electrificat tot un públic...

Explicacions? Què la missió del teatre és desam-pallegar una veritat que tots portem a dintre, i presen-

tar-la en bloc, a fer-la aplaudir davant d'un públic. Anem al teatre, fugint del món, però amb la il·lusió de retrobar-lo més pur i més veritable. Hi cerquem una interpretació del *Fides*, *Pàtria*, *Amor* sense ripis ni reidrica. Si per comptes d'això, ens trobem amb una noia que s'ho agafa a la valenta, i un xicot aventurer i capvert que es baralla amb un comerciant a l'engròs que fa d'esgarria cries, potser arribarem a plorar i a la nit ho somniarem, però no haurem vist *Teatre*. I el pitjor del cas és que ja es van exhaurint totes les combinacions possibles a base d'adulteri i d'amor lliure, i resta oberta la competència per veure qui pesca un conflicte passablement original i monstruós per no avorrir a un espectador que n'ha vist de totes. És l'esgotament cerebral d'una gent difícil i inhumana, el càstig dels que fugint del cel per trobar el món, han hagut d'anar a raure al manicomí. No ha quedat més recurs que demanar auxili als anormals i a les noies his·èriques, perquè els homes de l'humanisme ja havien donat tot el rendiment... Més aire, més grandesa! no us sembla, Sr. Diable nadalenc?

I si ens diuen que sortirà un teatre de tesi, nosaltres somriurem perquè ja ho veiem a venir. Tot el gran teatre no ha fet més que encarnar magníficament una tesi que el públic—el poble—duia a les entranyes. Aquesta tesi, que per als catòlics, té la garantia de coincidir amb la veritat de l'home—i de l'Home-Déu,—ha donat coses tan delicioses com *Els Pastorets*....

Però això és massa llarg d'explicar. Ja en tenim prou sabent que el teatre de demà haurà d'ésser una mena de superació d'*Els Pastorets*. Uns *Pastorets* projectats en un pla modern, plens d'ambició i d'humilitat. Serà una resposta al teatre soviètic de les barriades de Berlín. S'estroncarà, potser, amb el nou teatre de masses. Tindrà un parentiu espiritual amb Calderon i Claudel... Solucionarà la crisi del teatre i—posats que hi som—la crisi mundial....

Mentrestant, més val que ho creguem així. Perdoneu-me la gosadia d'omplir de preocupacions el vostre silenci preciós. Ho he fet amb la millor de les intencions,—podeu creure-ho.—Per la meua banda, ja estic content si divertint-vos a vós, he donat una mica de glòria a l'Infant del Pessebre. Fins un altre any. Affm.

P. T.

Probeu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

FARMACIA
PERFUMERIA ● **TORRENT**

CALABRIA, 4 — Telèfon 88

ESPORTS

FÚTBOL

Joventut Garriguena, 2
Sant Antoni Vilamajor, 2

Aquest partit havia despertat bastant interès, a jutjar pel nombre de públic que amb tot i el mal temps acudí al camp, del qual sortí ben enrampat i, a la vegada, defraudat pel joc dolent desenrotllat.

A l'onze local només hi mancava en Caselles, que tot i estant designat, va fer el bot tota la tarda, sense equipar-se, i en Biset, que reapareixia. Aquest, però, va fer una sortida dolenta al camp, ja que al moment precis de presentar-s'hi sofrí un esquinç al pantaló, i temorenc de donar un espectacle, es retirà per no tornar a sortir.

Així, doncs, s'engiponà l'equip com es pogué i en Caselles fou substituït a l'interior per en Ventura, el qual junt amb algun altre empraren un joc violent i inpeccable, que tingué la virtut de fer acabar el partit amb un empat, quan amb tot i l'inferioritat numèrica, podien molt ben guanyar. Aquesta modalitat de joc que solament pot produir benefici al proveïdor del botiquí, fou protestada molt encertadament per en Bonastre, el jugador noble que tots coneixem. Aquest, junt amb els seus companys de línia, foren els millors de l'equip. Creiem, doncs, una vegada més que amb aquest xicot els de la directiva tenen resolt el problema del mig centre. ¡Així ho poguessin dir els del Barçal...

La jugada cim d'aquest partit anà a càrrec del porter contrari, el qual en voler deturar l'últim gol que li marcaren va fer una vistosa estirada a l'estil de les que es veuen en les fotografies dels partits més emocionants. El noi, però, pres per la febre del joc, no s'havia adonat de la piscina natural que hi havia a la seva porta i encara que ens demostrà saber de nadar, no sabé guardar la roba i s'alçà fet una llàstima, en un estat difícil d'identificar. La pilota, més llesta que una grana, va fer una sota i anà a sortir just al fons del

lielato amb gran desconçol de l'heroic nedador, que sense carabasses s'exposà a perdre la vida. Si és cert que *caudal de agua es caudal de oro*, tenim un tresor al camp que amb el temps que correm és llàstima no saber explotar.

Amb tot i marcar-se quatre gols, el marcador no va entrar en funcions perquè van fer-lo retirar, segurament per guardar-lo per les grans solemnitats.

Joventut Garriguena, 2

F. C. La Floresta, 2

I un altre empat; sí senyors. Això i la puntualitat, es veu que és costum de la casa, doncs aquest partit, que estava anunciat per les dues quaranta cinc, començà amb rigurosa puntualitat a les tres i trenta sis.

Aquest partit, que es pot qualificar de partit «nevera», tingué les mateixes característiques que l'anterior, amb l'única diferència de que els jugadors locals, als deu minuts d'haver començat ja hi eren tots. En Bonastre va ésser el més destacat per la magnífica tasca que ens oferí. També disfrutàrem de valent amb l'exhibició de salts florejats, passades excèntriques i driblings recaragolats que ens dedicà en García, el qual si sabés corregir-s'ho tot (que ja és demanar) podria ésser un bon element.

Els dos equips com a bons germans de fatigues, i fent el mateix que si es tractés d'una tassa de xocolata (ara suca tu, ara suco jo), es repartiren mútuament els quatre melindros, deixant-ho a dos per barba i en paus.

Mereixen un paràgraf apart, els herois espectadors que tingueren la virtut de resistir tot el partit, ja que amb el fred siberià que feia aquella tarda, preferiren més fer oposicions a la medalla del mèrit esportiu, que no pas estar-se vora el braser.

A. V.

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

Al vol.....

Poc abans de començar aquest darrer partit, es presentà al camp un jove amb maletí, i encarant-se amb un element de junta hi sostingué el següent diàleg:

—Bona junta, Déu vos guard.

—Qui sou vos que no us conec?

—Jo sóc un tal Xiribecs, fill de prop la vall d'Uxó i al primer cop de jugar vaig causar gran sensació.

—Bé, i quin és vostre historial?

—Jo he fet un campionat de reserva al Ràpid del Pla de la Calma, he actuat al Picamoixons de Dalt, al segon del Terramagre i dues setmanes al «Rabassaires»..... Però allà on m'he format de debò és al F. C. Torradetes.....

—El vostre *record* ens agrada i com no tenim un no per ningú, alça, entreu a l'equip.

Va jugar cobrant la respectable quantitat de dues pessetes, però com que el seu joc magre trobaren que resultava massa car, varen aviar-lo, prometent-li que el recomanarien a la S. D. Montmany, on segurament podrà fer-hi un bon paper.

A. V.

Farmàcia i Perfumeria - Productes Fotogràfics - Laboratori d'anàlisi

R. Ferrandis

Telèfon 83

LA GARRIGA

BASQUETBOL

Granollers, 14 — La Garriga, 12

Partit desgraciat fou aquest pels nostres que tingueren un dels matins més grisos del Campionat.

Aquest resultat no reflexa prou bé el que fou el partit.

Si bé no es jugà tan encertadament com el dia del Cardedeu, el nostre equip es féu almenys crèditor d'un empat, ja que no de la victòria.

Val a dir, però, que la sort es mostrà esquiva amb els nostres, sobretot en la segona part en què el joc estigué completament en el camp contrari, però degut

segurament al nerviosisme imperant no es pogué marcar el punt de l'empat. Més d'una dotzena de pilotes disparades per la davantera després de tocar l'anella del basquet, saltaven altra volta al camp.

Esperem però que en la segona volta d'aquest campionat, sabran els nostres tapar les llacunes de la seva actuació en la primera.

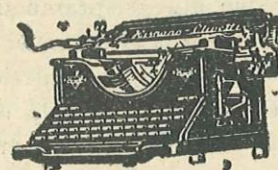
Ocupen actualment un bon lloc en la classificació i ja notarem que era un dels equips de milors facultats de la comarca, cal però que es supeditin a una disciplina acurada, sense oblidar que a voltes el que decideix els partits, no és la tècnica, sinó un factor que s'oblida fàcilment, l'entusiasme.

T.

COMERCIANTS!!! No escriviu més a mà

La documentació de la vostra casa donarà una altra impressió si es escrita a màquina. La comoditat, rapidesa i pulcritud dels vostres escrits, us estalviaran les enutjoses molèsties d'haver d'escriure a mà. Avui ja no hi ha ningú que no reconeixi la gran avantatge d'escriure a màquina.

I entre totes les que existeixen, la «HISPANO-OLIVETTI» és la que s'ha imposat arreu. ¿Per què?... Perquè reuneix totes les qualitats que es poden exigir a una màquina moderna: VELOCITAT, RESISTENCIA, PULCRITUD. La «HISPANO-OLIVETTI» ha assolit la màxima perfecció.

Representant **JOSEP RUAIX**
a La Garriga: **CARRER DELS BANYS, 73**

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

● **CANARI DE LA GARRIGA** ●

Llúria, 23 — BARCELONA — Tel. 20905

CONFITERIA I PASTISSERIA

Mario Valls

Centre, 7

Telèfon 67

● **Garatge Dalmau**

Autos de lloguer — Taller de Reparacions — Tel. 26

YOGHOURT de qualitat superior

BORRELL

Anselm Clavé, 32 — Telèfon 72 — LA GARRIGA

Calçats J. Guardis

LA GARRIGA

◀ **Carniceria de Juli Planas** ▶

Qualitat superior en xai i vedella

● **Barberia CASA JAUME** ●

SALÓ PER A SENYORA. — Saló permanent per a senyores a càrrec de dos experts oficials

Plaça, 9, baixos — LA GARRIGA — Telèfon, 84

Carns fresques — Polleria

MIQUEL GARRIGA (cân Tricaté)

Banys, 3. Pl Francesc Ferrer

LA GARRIGA

LA CATALANA

Segurs contra incendis i explosions de totes menes

Contra la pèrdua de Lloguers, Riscs Locatiu, de Recursos i de Paralització de treball a causa d'incendi

Fundada l'any 1865

Inscrita en el Ministeri de Treball i Previsió

Domiciliada a BARCELONA: Passeig de Gràcia, 2

Capital suscrit: Ptes. 5.000.000 — Capital desemborsat: Ptes. 2.000.000

Reserva Estatutària: Ptes. 1.000.000

Representant a La Garriga: JOSEP CORRONS DALMAU

Josep Iglesias (Pólit)

Constructor d'Obres

Carrer dels Banys, núm. 19 - LA GARRIGA

sabons
Barangé

